

בס"ד, י"ז אייר תשע"ט, ל"ב למ"טמונים.

לשאלתך לגבי עמידה באמירת "צדקתך" במנחה של שבת.

א. דין אמירת "צדקתך" במנחה של שבת נפסק להלכה בדברי השו"ע או"ח הלכות שבת סימן רצב סעיף ב ז"ל:
(במנחה¹) אומרים: "צדקתך".

ואם חל בו יום שאילו היה חול לא היו אומרים בו במנחה נפילת אפים - אין אומרים צדקתך.

ב. וטעם אמירת ג"פ אלו, שהוא מעין **צידוק הדין** על מותם של שלושה שמתו בשבת יוסף הצדיק, משה רבינו ודוד המלך.

והביא המ"ב (שם ס"ק ו) בשם הב"ח שהאריך להוכיח שמשה לא מת בשבת רק בע"ש, ולא נגזז עד שבת במנחה בשעתא דעת רצון וכמ"ש בזוהר, **ואנו אומרים צידוק הדין עליו בזמן שנגזז**.

טעם נוסף, י"מ דאומרים 'צדקתך' להצדיק הדין על הרשעים שחוזרין לגיהנם במו"ש.

ויש טעמים נוספים שנזכרו בדברי האחרונים ואכמ"ל.

ג. מ"מ לא נזכר בדברי השו"ע אופן האמירה, אם בעמידה או בישיבה, אך בדברי האחרונים נזכר הדבר.

וכ"כ האליה רבה סימן רצב אות יז:

כתב בספר תניא [סי' כ] מנהגינו לאמרו **מעומד** לפי שהוא במקום צדוק הדין.

והביא דבריו הפרי מגדים, משבצות זהב, שם אות ב:

באליה רבה [סוף] אות י"ז דמנהג לומר צו"ץ² **מעומד**, שהוא במקום צדוק הדין.

וכ"פ בילקוט יוסף שבת א שם סעיף ח : אומרים **מעומד** 'צדקתך צדק' וגו'.

וכך הוא המנהג, וכן ראוי לעשות וכפי שהיטיב לנסח זאת הפסקי תשובות שם סעיף ו: **ויש לאמרו מעומד, כאדם העומד לפני הדיין ומקבל עליו את הדין**.

אברהם תורגמן, אפרת

¹ המשך של מ"ש בסעיף א.

² ראשי התיבות שיוצרות האותיות הראשונות של תחילת ג' הפסוקים: "צדקתך", "וצדקתך", "צדקתך" (תהילים לו, ז; עא, יט; קיט, קמב).